

Sygn. akt III Ca 1187/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 września 2015 r. w G.

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej w W.
przeciwko S. H. (H.)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 20 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1235/14

oddala apelację.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w W. przeciwko S. H. o zapłatę kwoty 2.126,90 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty, dochodzonej tytułem nabytej przez powoda (w ramach cesji) wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki. Sąd wskazał, że złożony przez powódkę wydruk ramowej umowy pożyczki, niezawierający podpisów pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy, jak również rozbieżności w numerze pożyczki, nie wykazuje faktu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami, co skutkowało oddaleniem powództwa na podstawie art.353 § 1 k.c. i art.6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Powódka zaskarżyła wyrok w całości. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na: a) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił Umowę P. Odnawialnej, która została zaakceptowana przez pozwanego oraz wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia, b) uznaniu, że brak formy pisemnej umowy pożyczki nie mógł doprowadzić do uwzględnienia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności z tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki (umowa zawarta na odległość), c) wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Umowy P. Odnawialnej, w szczególności ustaleniu, że umowa powinna zostać zawarta w formie pisemnej, podczas gdy zapis umowy jasno precyzuje formę zawarcia umowy przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, oraz d) braku odniesienia się do złożonego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 0,01 zł, stanowiącego dowód zaakceptowania przez pozwanego warunków umowy pożyczki oraz regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną; e) wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Umowy P. Odnawialnej

i ustaleniu, że pozwany w tytule przelewu nie wskazał numeru pożyczki, podczas gdy powyższy zapis jasno mówi, że pożyczkobiorca wpisuje tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do klienta po utworzeniu profilu klienta na stronie internetowej; f) bezpodstawnym uznaniu, że zgodnie z dokumentem „Twoje warunki umowy pożyczki w V..pl” pożyczkobiorca winien posługiwać się numerem swoje pożyczki w tytule przelewu rejestracyjnego, podczas gdy powyższy dokument wyraźnie wskazuje, że wskazywanie numeru pożyczki jest niezbędne w przypadku spłaty pożyczki; art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz złożone wraz z pozwem na formularzu urzędowym po uprzednim wezwaniu sądu; art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powoda wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej.

Nadto zarzuciła prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość, art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw konsumentów poprzez uznanie, że umowa pożyczki zawarta na podstawie powyższego przepisu wymaga formy pisemnej.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda: kwoty 1.500 zł z tytułu należności głównej, będącej kwotą pożyczki udzielonej zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 346,20 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie pożyczki liczonych zgodnie z Umową P. Odnawialnej w wysokości czterokrotności stopy lombardowej od udzielonej pożyczki od dnia wymagalności, tj. od dnia 5 kwietnia 2013 roku do dnia 5 lipca 2014 roku, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 135 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 145,70 zł tytułem prowizji od udzielonej pożyczki zgodnie z umową pożyczki numer (...) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Okręgowy w postępowaniu odwoławczym nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Okręgowy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że powód nie udowodnił swego roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c., obowiązek złożenia dowodu na poparcie swych twierdzeń spoczywa na stronie dochodzącej swych roszczeń. Obowiązkiem powoda było wykazanie, że nabył konkretne wierzytelności oraz udowodnienie ich powstania.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o

zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, a skoro ten uprawnienia tego nie wykonał prawidłowo, nie może usprawiedliwić się przerzuceniem odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełnia ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Powód, opierając swoje roszczenia na podstawie umowę pożyczki zdefiniowanej w art. 720 § 1 k.c. w związku z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2014r. poz. 1497 z późniejszymi zmianami), winien zatem udowodnić istnienie tego stosunku prawnego, zgodnie z ogólną regułą dowodową z art. 6 k.c. Powód jako okoliczność uzasadniająca jego roszczenie powołał się jedynie istnienie ramowej umowy pożyczki, którą przedłożył. Niemniej jednak umowa ta nie została podpisana przez pozwanego, a zatem nie sposób uznać, aby nastąpiło skuteczne nawiązanie tego stosunku prawnego, tym bardziej jeżeli uwzględni się również treść art. 720 § 2 k.c. (zastrzegającej formę pisemną ad probationem dla umowy pożyczki przenoszącej kwotę 500 zł) oraz art. 29 ust. 1 w związku z art. art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim który stwierdza, że umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę.

Ze wskazanych powyżej względów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda